

33. møde.

Onsdag den 17. december kl. 13.

Formanden: Udvalget angående forslag til lov om forlængelse af lov om valutaforhold m. v. har afgivet tillægsbetænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer er omdelt.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Ragnhild Andersen* til socialministeren:

„Finder socialministeren det ikke urimeligt at opretholde trangsgrenser i § 194, stk. 1, i lov om offentlig forsorg, som forhindrer invalidepensionister med børn i at få deres børnetillæg og derved stiller dem økonomisk ringere end pensionister uden børn med samme arbejdsindtægt?“

Ragnhild Andersen: Socialreformens jubilæum er lige fejret med mange smukke ord bl. a. om, at vi måtte have en forbedring af vor familierpolitik; men skal hensynet til familierne tilgodeses, kan det ikke være rigtigt i vor sociallovgivning at opretholde bestemmelser, der ikke tager det mindste hensyn til, om vanskeligt stillede familier har børn at forsørge eller ikke.

Jeg tænker her på bestemmelserne om, hvor meget en invalidepensionist og dennes familie, det vil sige ægtefællen, må have i indtægt ved siden af pensionen. Ifølge de nye fradragsregler i folkeforsikringsloven kan en gift invalidepensionist eller dennes hustru have fuld invalidepension sammen med en arbejdsindtægt på omkring 5 000 kr., forudsat at det kun er den ene af ægtefællerne, der er invalidepensionist. Den indtægt kan de have, hvis de ingen børn har. Reglerne i folkeforsikringsloven gælder imidlertid ikke ved udregning af børnetillæg. Har en invalidepensionist børn, sker der en nedskæring af børnetillægget, så snart arbejdsindtægten plus pensionen oversti-

ger trangsgrenserne i lov om offentlig forsorg § 194, stk. 1, de såkaldte indtægtsgrænser. Disse trangsgrenser er på landet 5 240 kr., i købstæderne 6 240 kr. og i hovedstaden 7 090 kr. Hvor en familie med børn har en indtægt plus pension ud over disse beløb, foretages der et fradrag på 60 pct. i børnetillæggene, et forhold, som efter min opfattelse er ganske urimeligt, fordi man her ser ganske bort fra forsørgerhensynet.

Jeg står her med en afskrift af en beregning af invalidepension til en pensionist i en købstad. Familien har 2 børn, et barn på 11 år og et på 8 år. Det er manden, der er invalid; hans hustru arbejder og har en indtægt på alt i alt 7 135 kr. Med fradrag af skatter, forsikringer og den fradragsfri arbejdsindtægt bliver det til en beregnet indtægt på 4 049 kr. årlig. Det giver en månedlig invalidepension til manden — inklusive ægteskabs- og invaliditetstillæg — på i alt 288 kr., altså ikke fuld pension. Denne pension er pensionisten berettiget til uden hensyn til, om der er børn eller ikke, men nu er der altså 2 børn i ægteskabet. På sidste side af dette skema beregnes børnetillægget, og her træder helt andre regler i kraft, nemlig trangsgrenserne i § 194. Man finder frem til, som det vil ses af skemaet, at trangsgrensen er overskredet med 3 250 kr., og 60 pct. heraf, det vil sige 1 950 kr., skal fradrages de to børnetillæg, der ellers ville være ydet med i alt 1 656 kr. Der bliver altså en „for meget“ indtægt på ca. 300 kr., og det vil sige, at familien får nul kroner eller intet børnetillæg. Man vil altså se, at disse trangsgrenser forhindrer en sådan familie i at få noget som helst børnetillæg, thi takket være dem stilles invalider med børn relativt betydeligt ringere end pensionister uden børn.

Da dette næppe kan have været lovens hensigt og i hvert fald intet har at gøre med familierpolitik, har jeg stillet følgende spørgsmål til socialministeren: finder socialministeren det ikke urimeligt at opretholde trangsgrenser i § 194, stk. 1, i lov om offentlig forsorg, som forhindrer invalidepensionister med børn i at få deres børnetillæg og derved stiller dem økonomisk ringere end pensionister uden børn med samme arbejdsindtægt?